

Dirijorul

Acțiunea:

1. Clovnul intră trăgând din răspuțeri o funie invizibilă până în centrul scenei. Îi cade pălăria pe care încearcă să o recupereze ținând în continuare funia. Inutil; lasă funia, aleargă spre pălărie și aterizează pe ea: o ia... dar e făcută plăcintă. (turtită)! Reia funia, dar e târât cu forță în spatele cortinei. Apare timid între cortină și scenă, aplecându-se doar spre public. Apoi, încet, încet, pas cu pas ajunge până în centrul scenei. La bătaia tobelor trage brusc de funie și urmărește trasul valizei care iese violent din culise: o prinde din zbor.
2. Acum încearcă să împingă valiza în centrul cercului desenat de lumina farului, câteva tentative nereușite, în ciuda insistenței sale.
3. Atunci încearcă în diverse moduri să mute cercul de lumină către valiză și după multă trudă reușește.
4. Deschide valiza și scoate o bucată de material neagră (fragul), un teanc de foi și un pupitru de partituri.
5. Încearcă să-l monteze: îl ia ca flaut, dar nu cântă. După mai multe încercări reușește, în sfârșit, să-l pună în picioare.
6. Ia o foaie și începe să recite: mono-silabisind se mută pe scenă înscenând o parte dramatică. De mai multe ori se oprește pentru a-și aranja picioarele și brațele.
7. Își amintește de frac și îl îmbracă. Aleargă la oglindă să se privească. Se strâmbă de mai multe ori în fața oglinzii. Se întoarce pe scenă și începe să recite iar, dar deodată vede pupitrul... caută o altă partitură; o găsește. O pune sub pupitru, dar alunecă... după mai multe încercări o fixează cu salivă.
8. Iese să aducă un tamburel. Tremurând, se urcă pe scăunel. Pupitrul e prea jos, coboară. Înălță pupitrul care în timp ce se urcă pe scăunel, coboară. Se dă jos. Înălță pupitrul, se pregătește să urce, dar îl vede coborând.
9. Se întoarce: îl fixează din nou cu salivă.
10. Se urcă pe scăunel.
11. Se apleacă ușor spre dreapta, spre stânga și spre centru.
12. Ridică mâinile îndreptându-se spre orchestra imaginară, cu o privire complice cu orchestranții.
13. E gata să înceapă cu o amplă mișcare a mâinilor când... lipsește bagheta.
14. Își privește palid mâinile, orchestra, din nou mâinile ridicându-le și mai privește jenat orchestra.
15. Coboară de pe scăunel și începe să caute ceva. Își amintește: fuge la valiză și scoate bagheta care începe să se miște; cu greu reușește să o calmeze.
16. Se urcă pe scăunel, dar de data asta, întorcând spatele publicului, se miră. Îl strigă cineva. Coboară de pe scăunel și privește atent spre spectatori: se întoarce din întâmplare, dar nu își dă seama. Se întoarce din nou și îl vede de data asta.
17. Acum, urcă hotărât pe scăunel. Se înclină.
18. Face un semn cu bagheta unuia din orchestranți, începând de la stânga. Puțin câte puțin, orchestra capătă proporții gigantice; muzicienii sunt dispuși peste tot. Ultimii pe care-i dirijează stau în picioare respectuoși (de imaginat diferite instrumente).
19. Cu mișcare amplă, dirijorul dă startul simfoniei (dirijează în play-back). Mișcările trebuie să fie precise și să urmărească ritmul muzicii.

Dirijează întreaga simfonie până la sfârșit. Se închină. Iese.

SFÂRȘIT

